

R.M. Mc Cheyne

DE ZIEL VAN DE GELOVIGE IS EEN HOF

„O gij bewoonster der hoven, de metgezellen merken op uw stem; doe ze Mij horen. Kom haastelijk mijn Liefste! en wees gij gelijk een ree of gelijk een welp der herten op de bergen der specerijen.” (Hooglied 8 : 13, 14).

I. De beschrijving van de gemeente of van de gelovige ziel: „O, gij bewoonster der hoven.” Dit is in twee opzichten van de gelovige waar:

1. *Hij is afgesloten van de wereld:* „Mijn zuster, o bruid, u bent een besloten hof.” (Hoogt. 4 : 12). Al de gelovigen leven als in een omheining. Evenals de tuinen in het oosten afgesloten zijn door een omheining van riet, of door doornen of door een stenen muur, zo zijn degenen, die van Christus zijn, afgesloten van de wereld. Jezus zegt: „Indien u van de wereld waart, zo zou de wereld het hare liefhebben; doch omdat u van de wereld niet bent, maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld.” ((Joh. 15 : 19). Paulus zegt, hij was „afgezonderd tot het evangelie van God.” Johannes zegt: „De wereld kent ons niet, evenals zij Hem niet kent.” Men kan zich hier gemakkelijk in vergissen. Er zijn veel heggen, die niet door Christus geplant zijn. Velen zijn afgezonderd, maar niet tot het evangelie van God.

1ste. Sommigen zijn afgezonderd door opvoeding. Zij zijn opgevoed ver van het gevoel van de wereld; zij zien weinig van haar gruwelen en horen weinig van haar goddeloosheid; men staat hen niet toe om zich in deze wereldse kring te begeven. Zij zijn dus afgezonderd. Maar ach! de wereld is in hun eigen hart.

2e. Sommigen zijn door droefheid en moeilijkheden of door ziekte van de wereld afgezonderd. Hun hoogmoedige geest is gebroken. Hun hart was gewoon om de wereld dwaas na te volgen, maar nu sterft het binnen in hen. Zij hebben geen lust meer om hun afgod te volgen. Dezen zijn dus ook afgezonderd. Maar ach! zij wonen niet in de hoven; dit is een natuurlijke afzondering, maar niet door genade.

3e. Sommigen zonderen zich door hoogmoed van de wereld af, gelijk zij, die zeiden: „Naakt tot mij niet, want ik ben heiliger dan u (Jesaja 65 : 5), gelijk de Farizeeën, die tot geen tollenaar wilden spreken. Dezen zijn bekend door hun weinig medelijden met de

wereld. O, dezen wonen niet in de hoven van Christus.

4e. Er bestaat een afzondering in naam van de wereld. Dezen hebben de naam van te leven, en toch zijn zij dood. Zij mogen behoren tot een bijzondere vergadering en tot een bijzondere godsdienstoefening; zij heten Christenen en schijnen het te zijn; zij spreken dikwijls gelijk Christenen en worden als zodanig beschouwd; de wereld is voor hen bevreesd en behandelt hen als gelovigen. Maar onder deze schijn klopt een onbekeerd en ongelovig hart. O, broeders, dit is een afzondering van de satan.

Maar al degenen, die van Christus zijn, wonen in de hoven. Zij zijn van de wereld door een grote en onoverbrugbare kloof afgezonderd.

1ste. Door bloed. Gelijk de huizen van het volk Israël van die van de Egyptenaren door bloed afgezonderd waren, zo zijn er in deze wereld mensen, van wie de deuren des harten door bloed besprengd zijn. Het bloed van Christus op hun geweten geeft te kennen, dat zij vergeving van zonden ontvangen hebben. Zij hadden dezelfde natuur als andere mensen, dezelfde vijandschap jegens God en waren evenzeer van Hem verwijderd; zij hadden dezelfde liefde voor afgoden en verspilden hun jeugd in dezelfde zonden als andere mensen; velen van hen vervielen zelfs tot erge zonden. Maar de Heere Jezus had hen lief en waste hen rein van hun zonden in Zijn bloed. „Gerechvaardigd door het geloof, hebben zij vrede bij God.” Dezen wonen in de hoven. O, broeders, bent u afgezonderd van de wereld door bloed?

2e. Door Zijn Geest. Al degenen, die werkelijk van Christus zijn, zijn afgezonderd van de wereld door de inwoning van de Heilige Geest. „Indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel.” (Gal. 6 : 15). Een andere begeerte is hem nu gegeven. Eens verlangde hij, gelijk anderen, eer bij mensen, een naam, macht, geld en genoeg. Dit waren zijn voornaamste wensen. Nu hebben zij geen macht meer over hem. De wereld is hem nu gekruisigd. Nu verlangt hij nader tot God te komen, en een gehele verandering van zijn hart. Hij verlangt om de kennis van Jezus aan de gehele wereld bekend te maken. Hij is afgezonderd tot het evangelie van God. Hij heeft andere droefheid. Eens was zijn droefheid slechts aards. Hij beweende het verlies van aardse vrienden of aardse bezittingen. Nu is zijn grootste droefheid van God verlaten te zijn, wanneer hij behoefte gevoelt aan de tegenwoordigheid van Christus en aan het welgevallen Gods. De verwijdering van de Heilige Geest en de in hem wonende en de hem omringende zonde doet hem zuchten en roepen; de ark Gods vervult zijn hart met beving. Zo iemand is afgezonderd, hij woont in de hoven.

Lieve zielen, bent u ook zo van de wereld afgezonderd? „Wij danken God te allen tijde over u, geliefden, omdat hij u van de beginne tot zaligheid verkoren heeft, door de heiligmaking van de Geest en door het geloof.” O, broeders, scheidt het bloed van Christus u van de onverzoenlijke wereld? Scheidt de geest van Christus u van de niet wedergeboren wereld? Bestaat er een ware, eeuwige scheiding tussen u en de wereld? Zo niet, dan zult u met de aarde vergaan.

2. *Door het wonen in de hoven verstaat men ook te wonen in heerlijkheid.* Toen God de mens gemaakt had, plantte Hij een hof in Eden tegen het oosten, en Hij deed al het geboomte uit het aardrijk spruiten, begeerlijk voor het gezicht en goed tot spijs, en de boom des

levens midden in de hof. En de Heere God nam de mens en zette hem in de hof om die te bouwen en te bewaren.

Deze hof was een afbeelding van de vreugde, die Adams ziel smaakte; dag aan dag hoorde hij daar Gods stem, wandelende in de hof, aan de wind des daags. Toen Adam gezondigd had, dreef Hij hem uit de hof in deze zondige wereld, die niets dan doornen en distelen voortbracht om in het zweet van zijn aanschijn zijn brood te eten. De mens wandelde nu niet meer met God in een lusthof. Maar wanneer een zondaar tot Christus gebracht is, komt hij in Zijn hof: „Wij, die geloven, zullen ingaan in de rust.” Hij zegt: „Ik heb groten lust in Zijn schaduw en zit er onder, en Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet.” (Hooglied 2 : 3). Hij wordt gelijk een, die in de hoven woont. Hij is gelijk een, die uit de wildernis komt. Deze wereld is een wildernis voor de gelovige; een wereld vol van pijn, van ziekte, van dood; een wereld die zijn Heere gekruisigd heeft en Hem vervolgt, een koude, ongelovige, goddeloze wereld. En toch woont de ziel in de hoven: „Zijn ziel zal vernachten in het goede.” (Psalm 25 : 13). Het is waar, een gelovige heeft ook zijn tijden van afwijking, van moeite, van twijfelingen en van verdrukking. Op zo'n tijd roept hij uit: „Ik ellendig mens!” Maar wanneer zijn oog op Jezus blijft zien, dan woont zijn ziel in een lusthof.

O, broeders, bent u in de hof van Christus gebracht, vindt u in Hem uw vermaak, hebt u een beter Eden gevonden, een recht tot de Boom des levens, die in het midden van het paradijs Gods is? Velen onder u vinden het vervelend om een Christen te worden. U let alleen op het uitwendige; u ziet hoe stil zij daar heengaan. U denkt dat zij traag, nors en streng zijn. Maar o, u ziet het uiterlijke slechts aan; indien u zien kon wat er in hun binnenste omgaat, zo u de zonneshijn van hun ziel kon gadeslaan en voor een ogenblik het genoeg kon smaken van met God verzoend te zijn, dan zou u ondervinden dat al uw genoegens alleen de draf is die de zwijnen eten. „Welgelukzalig is de mens die wijsheid vindt, en de mens die verstandigheid voortbrengt! Zij is kostelijker dan robijnen, en al wat u lusten mag is met haar niet te vergelijken. Langheid van de dagen is in haar rechterhand, in haar linkerhand rijkdom en eer. Haar wegen zijn wegen van de liefelijkheid en al haar paden vrede. Zij is een boom des levens dengenen die ze aangrijpen, en elkeen, die ze vasthoudt, wordt welgelukzalig.”

O, broeders, leert het lied dat aldus begint:

*„Wie zal genoeg smaken
Die nooit de Heere bemint?
Zal aardse vreugde maken
Dat men de vrede vindt?”*

II. De klacht van Christus: „De metgezellen merken op uw stem: doe ze mij horen.”

1. De ziel, die in Christus is, heeft menige metgezel, broeders en zusters in Christus Jezus. De ziel, die aan de wijngaard verbonden is, is met al de takken verenigd: „Wij weten dat wij van de dood overgegaan zijn in het leven, omdat wij de broeders liefhebben.” „Ik ben een metgezel van hen die u vrezen.” (Psalm 119 : 63).

Gelovigen hebben elkaar veel te zeggen, evenals Johannes tot Gajus zegt: „Ik heb veel aan u te schrijven, maar ik heb niet gewild met papier en inkt. Maar ik hoop tot u te komen en mond tot mond met u te spreken.” zo deden ook de gelovigen ten tijde van

Maléachi: „Alsdan spreken die de Heere vrezen een iegelijk tot zijn naaste: De Heere merkt er toch op en hoort.” (Mal. 3 : 16). En zo doen nu nog de gelovigen. Zij verhalen nederig, eenvoudig, met zelfverfoeiing en voor de eer van Christus, wat zij ondervonden hebben, gelijk Jezus tot de bezetene zeide: „Keer weer naar uw huis en vertel wat grote dingen u God gedaan heeft.” (Luk. 8 : 39): en gelijk David sprak: „Komt, hoort toe, gij allen die God vreest, en ik zal vertellen wat Hij aan mijn ziel gedaan heeft.”

Zij spreken tot elkaar in verdrukking gelijk geschreven staat: „Zo dan vertroost elkaar met deze woorden.” Troost niet uzelf, maar vertroost elkaar. God heeft bevolen dat de gelovigen elkaar troosten zouden, dat een vriendelijke hand troost zou aanbrengen. Zij spreken tot elkaar van Jezus. „Zag u Hem die mijn ziel bemint? (Hooglied 6 : 1). Waar is uw Liefste heengegaan, o u schoonste onder de vrouwen? Waarheen heeft uw liefste het aangezicht gewend, opdat wij hem met u zoeken?” Zij vermanen elkaar dagelijks, terwijl het nog heden genaamd wordt.

O, dit is een waar kenteken van al de ware gelovigen: „De metgezellen merken op uw stem.” Hoevelen onder u kunnen daardoor weten dat u niet in Christus bent doordat u nooit de zuivere taal van Kanaän geleerd hebt. Het is waar, velen hebben de schijn van Christenen en spreken veel. Maar zij zijn als wolken zonder regen, dwaze maagden, hebbende een lamp, pit en vlam, maar geen olie in dezelve; indien u de taal van Kanaän niet kent, indien u niet kunt spreken tot degenen, die de eeuwige heerlijkheid zoeken, dan vrees ik dat u niet tot hun gezelschap behoort.

Christus klaagt dat wij meer tot elkaar spreken dan tot Hem: „Doe ze mij horen.” Dit is dikwijls het geval, vooral met jonge gelovigen. Wanneer het hart vol vreugde is, dan stort de gelovige het eerder voor zijn metgezellen uit dan voor de Heere. Wanneer u in droefheid bent, wanneer wolken uw ziel bedekken, dan wordt Christus vergeten en een vriend wordt opgezocht om uw klacht aan te horen. Hoe vraagt de gelovige in moeilijkheid raad aan een aardse vriend! Christus zegt: „Doe ze tot Mij komen.” Kom eerst tot Mij!

1ste. Omdat Christus een ijverig Zaligmaker is. „Ik, de Heere uw God, ben een ijverig God.” Als Christus ons tot zich trok, zeide Hij: „Gij zult Mij noemen Mijn Man, en gij zult Mij niet meer noemen: Mijn Baäl. En Ik zal de namen der Baäls van haar mond wegdoen.” Herinner u hoe Hij zeide: „Hebt Gij Mij liever dan deze?” En wij zeiden tot Hem: „Wat heb ik nog met afgoden te doen?” Nu, de Heere Jezus wil niet hebben dat wij een betere vriend hebben dan Hem. Hij moet onze naaste bloedverwant zijn. Wij moeten op de Geliefde steunen: „Doe ze Mij horen.”

2e. Omdat Hij in al onze noden kan voorzien. Het is waar, dat vrienden aangenaam in hun omgang zijn. Maar van wie hebben zij die vriendelijkheid? Is het niet van Christus? Misschien beminnen wij in hen hun vriendelijkheid en zachtmoedigheid, hun wijsheid om ons in moeilijke omstandigheden te raden. Maar ach, wie gaf hun dat? Jezus. Zij zijn slechts waterbakken Christus is de bron. Zij zijn slechts kaarsen Christus is de zon. Zij zijn slechts schepselen Christus is de Schepper. Wij moeten hen verlaten, en op Hem zien. „Doe ze mij horen.”

3e. Gemeenschap met Christus te hebben is altijd tot onze heiligmaking. Gemeenschap te hebben met mensen, zelfs met goede mensen, verhardt en beledigt soms de ziel. Vertelt u hen uw ondervindingen? Dan bent u geneigd om mensen te

behagen, om wellicht zeer nederig of zeer gelovig te schijnen. U bent geneigd om meer de eer van mensen dan de eer van God te zoeken. Zoekt u troost? U bent geneigd om op mensen te vertrouwen en de enige Trooster te vergeten. Maar de gemeenschap met Christus is altijd heiligend. Het is goed voor de ziel om met Christus te zijn. O, indien u tot Jezus wilde gaan en Hem alles wilde zeggen, welk een gelukkig leven zou u dan hebben! Laat uw ziel vrijmoedig tot Christus spreken. Bedek geen zonde voor Hem; stort elke vreugde, elke droefheid voor Hem uit; zoek bij Hem raad in alle moeilijkheid. Ziehier, Hij roept u om tot Hem te komen en Hem alles te zeggen: „Doe ze Mij horen.”

III. *Het gebed van de gelovige.*

1. Hij bidt dat zijn ziel spoedig tot Christus mag terugkeren. De nabijheid van Christus geeft alleen ware vreugde en heiligheid aan de ziel. Het is geen omstandigheid, noch leraars, noch plaats, noch tijd, maar alleen de tegenwoordigheid van Jezus. Onder Zijn schaduw te zitten is mij liefelijk. Op de Geliefde te steunen kan alleen onze wankelende schreden vastmaken. Een waar gelovige kan niet tevreden zijn wanneer Christus van hem verwijderd is: „Kom haastelijk mijn Liefste.” (Hooglied 8 : 14). Zij, die de Bruid niet is, mag zich tevreden stellen met andere minnaars, maar de getrouwe Bruid verlangt naar de terugkomst van haar Heere. De instellingen zijn alle koud en dor tot Zijn wederkomst. Leraars spreken, maar niet tot het hart. Vrienden kunnen rust noch troost geven. O, broeders, weet u wat het is naar Hem te verkrijgen, en uit te roepen: „Kom haastelijk, mijn Liefste?”

2. Hij bidt dat Christus spoedig tot de Gemeente mag terugkeren. De tegenwoordigheid van Christus geeft aan de Gemeente een tijd van verfrissing. Wanneer Hij over de bergen en heuvels springt, dan brengt de aarde bloemen voort. Het volk Gods is overvloedig in genade, zij zingen liederen van bevrijding; bekommerde zielen herleven gelijk het gras en de hof des Heeren brengt kruiden voort. O, indien de Heere Jezus hier in al Zijn macht en heerlijkheid binnenkwam, dan zou ik anders preken en u zou anders luisteren dan nu. Ik zou niet zo hard kunnen zijn en u zou vertederd worden onder Zijn woord. O, wilt u niet bidden: „Kom haastelijk mijn Liefste! En wees gij gelijk een ree, of gelijk een welp van de herten op de bergen der specerijen.” Is zo'n tijd niet te krijgen?

3. Hij bidt voor de tweede heerlijke komst van Christus. De ware zichtbare komst en de tegenwoordigheid van Jezus, van de Koning van de heerlijkheid, zal de vreugde van de gelovige volmaken.

1ste. De liefde van de ziel zal dan bevestigd zijn. Nu worden wij door vele twijfelingen geslingerd. Ben ik werkelijk bekeerd? Ben ik in Christus? Zal ik volharden tot het einde? De ziel hongert dikwijls naar Christus en kan niet verzadigd worden. Maar wanneer wij Hem zullen zien gelijk Hij is, dan zullen alle twijfelingen verdwijnen. Wij zullen nooit meer twijfelen, maar zullen altijd met de Heere zijn.

2e. Jezus zal dan volmaakt verheerlijkt worden. Nu is Hij veracht en versmaad; Zijn vijanden hebben de overhand; koningen verachten Hem en de meeste mensen achten Hem niet. Maar dan zal Hij komen in heerlijkheid met al Zijn heiligen om door al de gelovigen te worden aanbeden. Al Zijn heiligen zullen Hem dan zegenen. De mensen zullen in Hem gezegend worden. Alle natiën zullen Hem gezegend noemen.

O, mijn vrienden, kunt u in oprechtheid zeggen dat u naar die dag verlangt? Is het een gezegende hoop voor u? Alleen degenen die zeggen kunnen: „Mijn Liefste,” kunnen naar Zijn komst verlangend uitzien. „Wee dien, die des Heeren dag begeren! waartoe toch zal ulieden de dag des Heeren zijn? Hij zal duisternis wezen en geen licht.” (Amos 5 : 18). O, broeders, wanneer Jezus komen zal op de wolken des hemels, dan zullen alle ogen Hem zien. En ik vrees dat velen onder u wenen zullen om Zijntwil. O, daar is Hij, de Zaligmaker, die wij gedurende ons gehele leven veracht en versmaad hebben! Nu komt Hij om ons te wreken, die God niet kennen en het evangelie niet gehoorzaam zijn.

Degenen onder u die zeggen kunnen: „Mijn Liefste,” zijn niet in duisternis, dat hun die dag als een dief zou overkomen. Uw gebed is: „Kom haastelijk, mijn Liefste! En wees gij gelijk een ree, of gelijk een welp der herten op de bergen der specerijen!”